

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Vigesima-Qvinta. De multiplici fructu, ex recordatione dominicæ passionis,
& de gratitudine eius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

VIGESIMA-QUINTA.

De multiplici fructu, ex recordatione dominicæ passionis, & de
gratitudine eius.

Recogitate Dominum Iesum Christum, qualem sustinuit à peccatoribus, adversus semetipsum, contradictionem: ut non fatigemini animis vestris deficientes. *Heb. 12.* Multa bona confert homini passio Christi, ad memoriam reducta: & quanto sapius & intentius de ea cogitatur, tanto dulcius sapit, & vehementius compungit. Est enim incentiuum diuini amoris, est doctrina paciētiae, est solatiū in tribulatione. Est fuga dissolutionis, est materia sacrae compunctionis, est exercitium internæ deuotionis. Est exclusio desperationis, est certa spes remissionis peccatorum, est utilis recuperatio temporum malorum præteritorum. Est optima fiducia in mortis articulo, ne homo desperet de semetipso. Est reconciliatio diuinæ districtiōnis in iudicio futuro. Est mitigatio anxietatis, est sustentatio duræ increpationis. Est expulsio peruersæ cogitatis, est repressio carnalis tentationis. Est informatio humilis subiectionis, est consolatio corporalis ægritudinis. Est refutatio secularis honoris, est vituperatio abundantia temporalis. Est consultatio voluntariae paupertatis, est abdicatio propriae voluntatis: est refrenatio superfluae necessitatis. Est excitatio tepidae conuersationis, est inflammatio feruida emendationis. Est impetratio gratia amplioris, est inductio caelestis consolationis, est comprobatio fraternæ compassionis. Est præparatio diuinæ contemplationis, est augmentatio futurae beatitudinis. Est alleuiatio poenæ praesentis, est purgatio ignis sequentis, est magna satisfactio pro peccatis quotidianis. His & alijs quàm plurimis bonis redundat & floret passio Christi deuotè pensata, frequenter lecta, intimè masticata. Hoc melius nouit & sapit anima Deo dedita, mundo aliena, solitudinis amica, oris sui custos, corde humilis, & quieta à curis. Ista sancta recordatio summè Deo placet, Angelos lætificat, homines edificat, cōscientiam purificat, tedium repellit, dolores lenit, amaritudines dulcorat, iram reprimat, cōcupiscentiam frenat. Reuera passio Christi, est thesaurus Dei absconditus, plenitudo omnis virtutis, perfectio religiositatis, summa totius sanctitatis.

2. Sed heu quanta est ingratitude hominis, quanta desidia cordis humani, quanta negligentia in recordatione beneficiorum Dei: quæ tāta sunt, tā magna & preciosa, ut nec æstimari queant, nec ab aliquo plenè explicari. Redi ergo ad cor tuū, o serue Christi: & omisissis vanis, & caducis rebus, recolle beneficia Dei, & præcipue

cipue

cupiè de passione Christi frequenter & seriosè meditare: quatenus ex hoc, ad amorem ipsius feruentius accendaris. Tunc enim Deo acceptus, & in corde tuo valde latus & quietus; si memor fueris beneficiorum Dei, & gratias ei deuotè referas, à quo omnibus bonum accepisti. Tunc tempus tuum fructuosè expendis, cum de malis tuis doles, & de donis Dei gratias agis. De hoc autem multum doleas, quia nunquam dignas Deo gratias, pro tam immensis beneficijs suis exhibuisti. Sed nec adhuc satis regratiari ei potes, etiamsi ad aliud nihil vacares. Debes tamen cor tuum ad Deum niterrigere, & quantum praeuales, Dei beneficia cum magna attentione pensare.

3. O quantum te dilexit, qui tanta mirabilia in pulchritudine creaturarum ostendit: ut haberes promptam materiam ex sensibilibus mundi rebus, semper regratiandi Deo, qui te & ista bona creauit. Quapropter stude cum summa reuerentia ei seruire in lætitia cordis, sicut Angeli sancti in cælis; prout possibile est in fragili corpore, & statu vitæ præsentis; qui comparatione futuræ beatitudinis, carcer animæ potius est appellandus. Propter hoc enim Deus dignatus est homo fieri, pati, crucifigi & mori; ut per passionem, crucem, & mortem suam, tibi monstraret, quantum te diligeret; pro quo tantum laborauit & sustinuit. Non sis ergo ingratus, nec obliuiscaris omnium eorum, quæ fecit Dominus Iesus in terris: sed diligenter retracta magna opera Dei, toto generi humano largituè data. Qui adhuc multo maiora bona promisit, & certissimè reddet tibi in cælis, si tamen gratus fueris de præsentibus bonis, & vsque ad mortem permanseris in modico fidelis.

4. Magnum vitium est ingratitudo, & apud Deum & homines vituperabile nimis. Indignus est enim beneficio diuino, qui gratias non agit Deo corde deuoto. Nec ampliora meretur accipere, qui se extollit in aliquo, aut negligenter operatur, vno tantum sibi talento concesso. Magnum utique est, quòd Deus dignatur homini aliquid dare. Nec paruum debet reputari, quòd tam magnus Dominus & excelsus super omnes, dat homini pauperi & peccatori, qui nil dignum habet ad retribuendum. Multum ergo Deus ametur, semper laus eius in ore versetur, & paruum pro magno capiatur. Totum illi retribuatur, totum ei ascribatur; qui totum utique dedit, & indigno benefecit. Nec aliud Deus requirit, nisi ut purè ametur, & pro omnibus dignè laudetur: quatenus eum super omnia amando, laudando, honorando, & gratias agendo, homo in Christo perpetuè beatificetur. Amen.